

Sygn. akt: I. Ca. 210/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
------------------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2016 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **K. T.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w W. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 17 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 67/16

oddala apelację.

SSO Cezary Olszewski

Sygn. akt: I. Ca. 210/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o., sp. komandytowo- akcyjna z siedzibą w W. w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia od pozwanej K. T. kwoty 2.040,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od (...) Sp. z o.o. wierzytelność wobec pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki, zgodnie z Ustawą o kredycie konsumenckim. Pozwana do dnia dzisiejszego nie uregulowała swego zadłużenia wynikającego z tej umowy. Na potwierdzenie powyższych okoliczności powód załączył do pozwu warunki umowy pożyczki, wezwania do zapłaty, przelewy bankowe, wzór umowy pożyczki.

Postanowieniem z dnia 14.12.2015 r. Sąd Rejonowy w Lublinie wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Suwałkach.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 08.12.2015 r. sprawę zarejestrowano w repertorium C i wezwano powoda m. in. do usunięcia braków formalnych pozwu oraz uzupełnienia pozwu poprzez złożenie dokumentów przywołanych w uzasadnieniu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym - w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem ujemnych skutków dowodowych.

Pozwana K. T. nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 17 marca 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: I. C. 67/16 Sąd Rejonowy w Suwałkach oddalił powyższe powództwo.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że dołączone do akt sprawy kopie przelewów dokonanych rzekomo na rachunek pozwanej budzą wątpliwości, co do tego aby pierwotnemu wierzycielowi (...) przysługiwała wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki nr (...) w stosunku do pozwanej. Z dokumentu wpływ na rachunek z dnia 26.07.2013 r. wynika bowiem, iż pozwana potwierdziła rejestrację i zgodziła się na umowę pożyczki V..pl nr (...). Zatem powyższe wskazuje jednoznacznie, iż brak jest dowodu potwierdzającego, aby pozwana potwierdziła rejestrację i zgodziła się na umowę pożyczki V..pl nr (...) zawartą w dniu 14.03.2015 r. na kwotę jak wskazaną w pozwie. Umowa ta przy tym została zawarta dopiero po ponad 2 latach od daty potwierdzenia i zaakceptowania warunków umowy nr (...) tj. innej niż wskazanej w pozwie. Istnienia zobowiązania pozwanej względem powoda nie można również opierać o wzór umowy pożyczki dołączony do sprawy.

W ocenie Sądu Rejonowego, nie zostały złożone przez stronę powodową jakiegokolwiek dokumenty mające stanowić dowód istnienia zobowiązania pozwanej, wysokości świadczenia, terminu spełnienia świadczenia. Dlatego też w ocenie tegoż Sądu dowody przedstawione przez powoda, na którym spoczywa ciężar dowodu uregulowany w art. 6 k.c., nie były wystarczające do uwzględnienia zgłoszonego przez niego roszczenia.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W., zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1) naruszenie prawa bankowego, tj.:

a) art. 7 prawa bankowego poprzez jego niezastosowanie na gruncie sprawy co skutkowało przyjęciem, iż powód pomimo przedłożenia oryginału dokumentu jakim jest wyciąg z rachunku bankowego pożyczkodawcy potwierdzający przelew kwoty pożyczki oraz 0,01 zł, nie przedłożył dowodów potwierdzających dokonania rejestracji w systemie teleinformatycznym powoda przez pozwaną oraz fakt zawarcia umowy,

b) art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie wykazał istnienia roszczenia, podczas gdy powód dołożył wszelkich starań załączając wszelkie dokumenty wykazujące zasadność oraz wysokość roszczenia, w szczególności za pomocą wyciągu z rachunku powoda dokumentującego przelew kwoty 0,01 zł inicjujący umowę i potwierdzający wyrażenie zgody pozwanej na związanie się umową pożyczki oraz przelew kwoty tytułem pożyczki na rachunek pozwanej,

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej i nielogicznej, a nie swobodnej oceny dowodów przedłożonych w sprawie, której skutkiem był brak przyznania wiary dokumentom wskazanym przez powoda, z których wynikała podstawa jego roszczenia, podczas gdy logiczna i spójna ocena przedmiotowych dowodów pozwoliłaby uznać roszczenie powoda za zasadne, co w konsekwencji spowodowało naruszenie art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki w formie elektronicznej (przelew dokonany przez pozwaną kwoty 0,01 zł na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. potwierdzający wolę zawarcia umowy oraz przelew przez powoda kwoty tytułem pożyczki) nie stanowią dowodu zawarcia umowy pożyczki, podczas gdy naruszony przepis stanowi, iż wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde jej zachowanie, w sytuacji w której pozwany nie kwestionował w toku postępowania okoliczności zawarcia z umowy pożyczki,

b) uznanie, iż powód nie wykazał, w toku postępowania, że faktycznie doszło do zawarcia umowy z pozwanym, w szczególności, gdy pozwany nie kwestionował w toku postępowania okoliczności zawarcia umowy pożyczki, a powód jako dowód zawartej umowy przedłożył do akt sprawy pełną dokumentację w sprawie (w tym umowę ramową,

wezwania pozwanego do zapłaty, wyciąg z rachunku pożyczkodawcy) tym samym udowodnił istnienie, wysokość oraz wymagalność roszczenia,

c) art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo bez wykazania, iż okoliczności przedstawione przez powoda budzą uzasadnione wątpliwości, których następstwem było wydanie wyroku oddalającego powództwo w całości, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty w sposób jednoznaczny poświadczają fakt zawarcia umowy przez pozwaną, fakt jej wykonania przez powoda oraz wykazują wysokość roszczenia powoda wobec pozwanej.

W związku z powyższym apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem wraz z odsetkami od dnia wskazanego w pozwie do dnia zapłaty oraz kosztami procesu za pierwszą i drugą instancję, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana K. T. nie złożyła odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji oraz ich ocenę prawną.

Sprawa niniejsza – z uwagi na przedmiot sporu i jego wartość – rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim apelację można oprzeć na zarzutach wymienionych enumeratywnie w treści art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 k.p.c., tj. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Wymienione w powołanym przepisie podstawy apelacji w postępowaniu uproszczonym należy traktować jako podstawy wyłączne. Sąd rozpoznając apelację jest zatem związany podniesionymi w niej zarzutami naruszenia zarówno prawa procesowego, jak i materialnego.

Podkreślić należy, że na gruncie procesu cywilnego to strony mają obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Konsekwencją regulacji ujętych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. jest nie tylko obowiązek popierania wysuwanych twierdzeń stosownymi dowodami, ale przede wszystkim ryzyko niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, że obowiązek udowodnienia istnienia wierzytelności oraz jej wysokości, a także skutecznego dokonania cesji, spoczywał na stronie powodowej, bowiem to ona z faktów tych wywodziła swoje roszczenie o zapłatę. Zgodnie zaś z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96). W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że powód nie wykazał w sposób niebudzący wątpliwości istnienia wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Wskazać należy, że załączony do pozwu fragment wyciągu z konta bankowego nie zawiera określenia posiadacza tego rachunku, a zatem nie można ustalić podmiotu wypłacającego. Brak jest też dostatecznych podstaw do twierdzenia,

iż pozwana wyraziła zgodę na zawarcie kolejnej umowy pożyczki – w aktach sprawy brak jest wypełnionego przez pozwaną formularza zgłoszeniowego czy też nagrania z rozmowy telefonicznej z Biurem (...), o czym mowa w § 5 umowy pożyczki odnawialnej V.. pl. (...) uzasadnione i niewyjaśnione przez skarżącego w toku postępowania rozpoznawczego wątpliwości budzi treść powiadomienia dłużnika o przelewie wierzytelności i wezwaniu do zapłaty z dnia 31 lipca 2015 r. (k. 28), w którym brak jest wskazanego adresata tego pisma, kwoty zadłużenia, jak też skonkretyzowanego numeru pożyczki. Zastrzeżenia budzi także wskazany w tym piśmie numer rachunku V..pl, a nie (...) Sp. z o.o. S.K.A., skoro – wedle zapewnień apelującego – doszło do zawarcia umowy cesji.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie można również się zgodzić, iż powód wykazał, że nabył od (...) sp. z o.o. wierzytelność w stosunku do pozwanej. Wbrew stanowisku powoda, z pisma zatytułowanego „Porozumienie o rozliczeniu z fizyczną dostawą” z dnia 31 lipca 2015 r. (k. 21) zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. S.K.A. nie wynika wcale, iż jej przedmiotem było zbycie wierzytelności przysługującej (...) Finanse Sp. z o.o. względem pozwanej. Żaden z zapisów tego porozumienia nie stanowi bowiem o przeniesieniu wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. względem pozwanej K. T. na (...) Sp. z o.o. S.K.A. O przeniesieniu wierzytelności z (...) Sp. z o.o. na (...) Sp. z o.o. S.K.A. można byłoby mówić dopiero na podstawie treści dokumentu (...) z dnia 31 marca 2015 r. Rzecz jednak w tym, że dokument ten nie został dołączony do akt sprawy. Zdaniem Sądu Okręgowego, również załącznik A dołączony do akt sprawy (k. 22-23) podlega negatywnej krytyce, albowiem wprawdzie zawiera szereg danych numerycznych, jednak nie można go powiązać z dokumentem „Porozumienie o rozliczeniu z fizyczną dostawą”, a co więcej nie wiadomo, w jakiej dacie został sporządzony i przez kogo wygenerowany.

Sąd Rejonowy słusznie zatem przyjął, że powód nie udowodnił, iż pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwaną doszło do zawarcia umowy pożyczki o numerze (...), z której to umowy powód wywodzi dochodzone pozwem roszczenie.

Wbrew zarzutom skarżącego nie ma zatem podstaw by uznać, że Sąd Rejonowy naruszył art. 339 § 2 k.p.c. Przyjęcie przez Sąd przy wydaniu wyroku zaoczego za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych jest oczywiście dopuszczalne, jeżeli twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Powód nie wykazał jednak istnienia dochodzonej wierzytelności, w związku z czym nie sposób uznać, że Sąd Rejonowy uchybił temu przepisowi.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ § 1 i 2 k.p.c.

SSO Cezary Olszewski